Схилившись на руку, дивлюся я
В вечірнє крайнебо далеко і глибоко.
І чую: проситься душа моя
Туди, де потонуло в хмарах око.
І тьохка серце у мене,
А в очах темно, темно, мутно...
Чого ж в душі становиться так смутно,
Коли дивлюсь, вечірнє небо, на тебе?
Покрите хмарами, мов хвилями те море,
Що ти там мовиш в вишні?
Чи перші радості, чи тяжке горе
Ти шлеш самотньому мені?
Чого твоя журлива мова
Моїй душі недовідома?
І мова ся, й велика річ
Для мене темна так, мов тая ніч.
Ти, може, мовиш те, що так, як хмари
Покрили, крайнебо, краси твої,
Так потемніють дні мої
Без радості і від людської кари?
І те, що мій сирітський слід
Заллється на світі сльозами,
А доля зла, і хмара бід
На бідну голову посиплються громами?
Тебе я не пойму, як і того, що буде,
А тільки важко так мені,
Неначе небо все і хмари ті
Мені схилилися на груди.